

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 6To/163/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2622010092
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 12. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Batisová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2023:2622010092.8

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Batisovej a sudcov Mgr. Pavla Macháča a JUDr. Andrey Kondllovej, v trestnej veci obžalovaného A. B., nar. XX.XX.XXXX v C., trvale bytom C. XXX, t. č. vo výkone väzby v ÚVV Leopoldov, pre zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), ods. 3 písm. c), písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona, o odvolaniach obžalovaného a sestry obžalovaného D. D. proti rozsudku Okresného súdu Senica zo dňa 02.10.2023, č. k. 1T/12/2022-1170, na verejnom zasadnutí konanom dňa 07.12.2023 v Trnave, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolania obžalovaného A. B. a jeho sestry D. D. z a m i e t a j ú.

odôvodnenie:

Okresný súd Senica (ďalej len okresný súd) rozsudkom zo dňa 02.10.2023, č. k. 1T/12/2022-1170, uznal obžalovaného A. B. (ďalej len obžalovaný) za vinného zo zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), ods. 3 písm. c), písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

od polovice mesiaca máj 2020, potom čo bol podmienienečne prepustený z výkonu trestu odňatia slobody, do 28.09.2021 ako manžel, a od 03.06.2021 ako bývalý manžel poškodenej E. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C. XXX, jej spôsobil fyzické a psychické utrpenie tým, že v predmetnom období opakovane, pravidelne 3 až 4 krát v mesiaci, najčastejšie cez víkendy, keď sa stretli obaja v ich rodinnom dome v obci C. F. XXX, spravidla po predchádzajúcej hádke, ktorú z rôznych dôvodov vyvolal, fyzicky napádal tak, že jej dával pravidelne facky do oblasti tváre, ťahal ju za vlasy, kopal, udieral ju päťami do rôznych častí tela, najmä do oblastí horných a dolných končatín, tiež do oblasti tváre, z dôsledku čoho mala minimálne po jednej z bitiek na pravom oku podliatinu a to do oblasti krku, ďalej ju viackrát chytil za krk a týmto spôsobom ju škrtil, pričom poškodená zvyčajne po takomto fyzickom násilí zo strachu neoponovala a snažila sa odísť z domu, čo bola jej taktika, aby ju obžalovaný nechal na pokoji, okrem iného jej častokrát vulgárne nadával a ponižoval ju, že je kurva, piča a tiež sa jej pri týchto situáciách opakovane vyhrážal, že ak jeho fyzické útoky voči nej oznámi polícii, tak to bude to posledné, čo v živote spraví, že ju zabije, naposledy dňa 19.09.2021, potom, čo obžalovaný prišiel domov, vyvolal hádku, ktorá vyvrcholila tak, že skočil k poškodenej, ťahal ju za vlasy, kým neskončila na zemi a keď bola na zemi, tlačil jej päťou na hrdlo a týmto spôsobom ju dusil, podarilo sa jej vyšmyknúť a utiecť na ulicu, pričom v prípade niektorých fyzických útokov na poškodenú v doposiaľ neustálenom čase roku 2020 a tiež na jar roku 2021 zaútočil na ňu nožom, kedy jej hovoril, že ju podreže ako prasa a vyhrážal sa, že jej odreže jej dlhé vlasy a vo viacerých prípadoch po nej hádzal zariadenie domu a to konkrétne pohár, tanier či stoličku v dôsledku čoho vzbudil u poškodenej obavu o svoj život a jeho konanie jej spôsobovalo veľkú psychickú záťaž ako fyzické utrpenie a vo viacerých prípadoch jej útokom boli údermi na zasiahnutých častiach tela spôsobené pomliaždeniny a odreniny, ktoré si nevyžadovali práceneschopnosť, pričom obžalovaný A. B. sa týchto konaní dopustil napriek tomu, že rozsudkom Okresného súdu Senica sp. zn. 1T/66/2018 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 5To/28/2019 zo dňa 30.05.2019

bol dňa 29.10.2018/ právoplatne odsúdený pre zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. a napriek tomu, že uznesením Okresného súdu Trnava sp. zn. 4PP/21/2020 právoplatného dňa 28.04.2020 bol podmienične prepustený na slobodu z výkonu trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený rozsudkom Okresného súdu Senica sp. zn. 1T/66/2018 v spojení s uznesením KS v Trnave sp. zn. 5To/28/2019 zo dňa 30.05.2019 pre zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. vo výmere 3 roky.

Okresný súd za to obžalovanému podľa § 208 ods. 3 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2 Trestného zákona uložil trest odňatia slobody vo výmere 7 (sedem) rokov a 6 (šesť) mesiacov nepodmienečne, na výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku poškodenú E. B., nar. XX.XX.XXXX v E., trvale bytom C. XXX (ďalej len poškodená) odkázal s nárokom na náhradu škody na civilný proces.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplynulo, že okresný súd mal z vykonaného dokazovania preukázané, že obžalovaného z trestného činu priamo usvedčuje poškodená, svedkyňa G. B., svedok A. B. ml. Výpoveď svedkyne G. B. je v zhode s výpoveďou poškodenej o tom, odkedy začali problémy medzi poškodenou a obžalovaným po jeho podmieničnom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody. Fyzické útoky obžalovaného voči poškodenej pôvodne videla a potvrdila len svedkyňa G. B. (keď obžalovaný vytiahol na poškodenú nôž, ťahal ju za vlasy, dal jej facky), táto vypovedala, že predtým boli napadnutia tak tri - štyri krát do mesiaca, posledný mesiac a pol boli konflikty menej, prevládali hádky - avšak ona začala chodiť do práce, aby bola čo najmenej doma. Zároveň táto svedkyňa bola prítomná aj pri slovných vyhrážkach obžalovaného voči poškodenej, že ju zabije, podreže. Nakoniec o fyzických útokoch obžalovaného voči poškodenej vypovedal aj svedok A. B. ml. - ktorý vypovedal, že obžalovaný dal poškodenej facku, ťahal ju za vlasy, poškodená mala modrinu na krku, modrinu na viečku. Výpoveď svedka A. B. ml. počas výsluchu v prípravnom konaní v prospech obžalovaného okresný súd považoval za účelový, v snahe napomôcť obžalovanému, keďže v tom čase bol svedok pod jeho vplyvom, ako sám uviedol - bol obžalovaným zmanipulovaný. Zároveň o zmanipulovaní svedka A. B. ml. svedčí aj výpoveď svedkyne G. B., ktorá vypovedala, že starší brat (A. B. ml.) obžalovaného počúval, robil čo chcel obžalovaný. Znalecké skúmanie svedka A. B. ml. žiadnym spôsobom nespochybnilo jeho vierohodnosť a nepotvrdilo sklon ku konfabuláciám.

K svedkom E. G. a H. G. okresný súd uviedol, že títo fyzické útoky obžalovaného voči poškodenej nevideli, avšak boli svedkami agresívneho správania obžalovaného, keď tento poškodenej vulgárne nadával. Uvedené len nasvedčuje agresívnemu správaniu obžalovaného voči poškodenej, keď sa vulgárneho nadávania poškodenej neštil ani v prítomnosti jej rodinných príslušníkov. O agresívnom správaní obžalovaného svedčí aj znalecký posudok znalkyne z odboru psychológie PhDr. Michlerovej, ktorá v ňom uviedla, že ak sa ostatní, o ktorých si obžalovaný myslí, že sú mu podriadení, správajú inak, ako chce obžalovaný, tento je slovne a fyzicky agresívny. Uvedené je v zhode aj s výpoveďou svedka H. G., ktorý vypovedal, že poškodená musela plniť pokyny obžalovaného, ak ich neplnila, tak bolo zle, obžalovaný sa jej začal vyhrážať fyzickým napadnutím, bol panovačný, všetko muselo byť po jeho, a taktiež je to aj v zhode s výpoveďou svedka A. B. ml. uskutočnenou na hlavnom pojednávaní, ktorý vypovedal k príčine hádok medzi obžalovaným a poškodenou tak, že obžalovaného najviac rozčúľilo, keď ho poškodená neposlúchla. Okresný súd znalecký posudok znalkyne PhDr. Zity Michlerovej považoval za objektívny a procesne použiteľný dôkaz. Obžalovaný má právo odmietnuť so znalcom spolupracovať. V znaleckom posudku sú znalci povinní oprieť sa o spisový materiál a v ňom uvedené vykonané dokazovanie, okrem iného aj o výsluch obžalovaného alebo poškodenej. Znalkyňa pri jeho spracovaní vychádzala z výsledkov testov obžalovaného z roku 2017, pričom ako uviedla znalkyňa, obžalovaný odvtedy neprekonal vážnejšie ochorenie či úraz, ktorý by mohol mať vplyv na jeho psychickú činnosť a osobnosť. Podľa znaleckého posudku znalkyne PhDr. Michlerovej sú reakcie obžalovaného často v podobe búrlivého afektívneho stavu, kedy uňho klesá miera sebakontroly a ťažko sa vtedy ovláda, čo je preukázané aj telefonátom s poškodenou z ÚVV Leopoldov zo dňa 04.07.2022, počas ktorého poškodenej vulgárne nadával, nepriamo sa jej vyhrážal. Agresivita ako osobnostná črta je u obžalovaného veľmi ľahko a rýchlo aktivovateľná. Obžalovaný nepripúšťa iný postoj a náhľad na jeho vzťah s poškodenou než je ten jeho, o čom svedčia aj jeho vyjadrenia k výpovediam svedkov, ktorí nesvedčili v jeho prospech a neboli podľa jeho predstáv.

Poranenia na poškodenej videla aj jej kolegyňa z práce – svedkyňa C. E. - tá videla na poškodenej monokel, modrinu na krku, doškriabané ruky, kedy poškodená nosila v práci dlhý rukáv. Táto svedkyňa

svedkom fyzického napadnutia alebo nevhodného správania zo strany obžalovaného voči poškodenej nebola, avšak pokiaľ sa týka zranení, potvrdila výpoveď poškodenej E. B.. Matka obžalovaného - svedkyňa I. B. uviedla, že na poškodenej žiadne monokle, odreniny, modriny nevidela, ani nebola svedkom nevhodného správania či fyzického napadnutia poškodenej obžalovaným - zároveň však uviedla, že sa väčšinou s poškodenou videli raz alebo dvakrát za mesiac, na rozdiel od svedkyne E., ktorá bola s poškodenou v práci takmer každý deň. Obdobne je to aj v prípade výpovede svedkyne D. D., ktorá chodila k obžalovanému a poškodenej na rodinné oslavy, posedenia, Vianoce, Veľkú noc - niekedy častejšie, niekedy menej často, niekedy viackrát za mesiac, čiže intenzita stretnutí s poškodenou bola v menšom rozsahu ako u svedkyne E..

Ďalej okresný súd v odôvodnení uviedol, že podľa konštantnej judikatúry, pri trestnom čine týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 Trestného zákona, týraním blízkej osoby sa rozumie také zlé nakladanie s blízkou osobou, ktoré sa vyznačuje hrubším stupňom necitlivosti a bezohľadnosti s určitým trvaním. Nevyžaduje sa, aby u blízkej osoby vznikli následky na zdraví, ale musí ísť o také konanie, ktoré týraná osoba pre jeho hrubosť, bezohľadnosť alebo bolestivosť pociťuje ako ťažké príkorie. Na naplnenie základnej skutkovej podstaty tohto trestného činu nepostačuje jednorazové, ojedinelé konanie, ale vyžaduje sa určitá sústavnosť, resp. trvalosť konania páchatela, ktorého následkom je fyzické alebo psychické utrpenie poškodenej osoby. Ide o fyzické alebo duševné bolesti, ktoré sťažujú alebo ovplyvňujú obvyklý život týranej osoby a netrávajú len prechodný čas. Zo znaleckého posudku Ústavu pre znaleckú činnosť v Psychológii a psychiatrii, spol. s r.o. č. 42/2023, vyplýva, že poškodená je schopná správne vnímať a reprodukovať prežité udalosti. Osobnosť poškodenej je prevažne introvertovaná, vo zvýšenej miere citlivá a úzkostlivá, s intenzívnym prežívaním diania, ktoré sa jej osobne týka, čo v nej evokuje zvýšené vnútorné napätie. Prejavuje sa ako zraniteľná, so zvýšenou mierou anticipácie hrozieb z okolia, voči ktorým sa cíti byť bezbranná, odkázaná na pomoc z vonka. Trpí pocitmi inadekvátnosti, neistoty a menejcennosti, svoje osobné a emocionálne problémy si vo zvýšenej miere pripúšťa a prezentuje navonok. V prípade nakopenia zvýšeného vnútorného napätia sa môže prejavovať navonok výbušne. Pri uvedených osobnostných charakteristikách bol v prípade poškodenej zistený sklon podávať zažité udalosti v zvýraznenej podobe, čo vo vzťahu k vyšetrovanej veci môže znamenať do určitej miery preexponovaný opis vlastných zážitkov s obžalovaným. Zo psychologického hľadiska by sa to mohlo týkať najmä intenzity fyzického atakovania zo strany obžalovaného počas ich konfliktových stretov, na zreteli majú najmä výroky o kopaní obžalovaným po tom, ako ju ťahajúc za vlasy dostal na zem, pričom neutrpela ani v jednom prípade také zranenia, ktoré by si vyžadovali lekárske ošetrenie, resp. lekársku starostlivosť. Uvedené však nevyklučuje, že mohla byť obžalovaným fyzicky atakovaná. Zmienú tendenciu poškodenej možno považovať za istú nepriamu formu volania o pomoc, t. j. neznižuje vierohodnosť jej výpovedí vo vzťahu k vyšetrovanej veci. Vzťah poškodenej k obžalovanému je negatívny. Zistenú prítomnosť príznakov psychologicky chápaného syndrómu týranej osoby, vrátane symptómov posttraumatickej stresovej poruchy, možno dať z psychologického hľadiska do súvisu so správaním obžalovaného voči nej. Jeho konanie však nevyvolalo u poškodenej v pravom zmysle slova chorobné príznaky (príznaky psychózy), vyvolalo však istú mieru psychického utrpenia v dôsledku zaobchádzania s ňou s vyšším stupňom hrubosti, bezcitnosti a s určitou trvalosťou takéhoto konania, čo subjektívne mohla pociťovať ako istú mieru príkoria, najpravdepodobnejšie však nie ťažkého príkoria. V danej súvislosti sa však žiada poukázať na fakt, že aj objektívne menej ťažká miera príkoria môže byť subjektívne prežívaná ako ťažká, čo v prípade poškodenej vzhľadom na jej osobnostné charakteristiky zo psychologického hľadiska prichádza do úvahy. Existuje teda rozdiel medzi subjektívnym prežívaním poškodenej a medzi objektívnou stránkou, ktorá bola zistená znaleckým psychologickým vyšetrením. Z uvedeného je zrejmé, že znalecký ústav nevyklúčil možnosť, že by poškodená konanie obžalovaného mohla prežívať ako ťažké príkorie, vzhľadom na jej osobnostné charakteristiky, čo dokonca považuje za možné. Vzhľadom na výpoveď poškodenej, bol okresný súd toho názoru, že jej konanie obžalovaného, ktoré trvalo po dlhší čas, spôsobovalo fyzické, ako aj psychické utrpenie. U poškodenej boli, podľa znaleckého posudku vypracovaného znaleckým ústavom zistené príznaky syndrómu týranej osoby, ako aj symptómy posttraumatickej stresovej poruchy, ktoré je možné z psychologického hľadiska dať do súvisu so správaním obžalovaného voči poškodenej. Pre domáce násilie je typická jeho opakovanosť, nárast intenzity, zreteľné a nerovné postavenie útočníka a obeť, ktoré sa v priebehu útokov nemení a aj individuálnosť tohto vzťahu. Podľa výpovede poškodenej na hlavnom pojednávaní, útoky v poslednej dobe trvali dlhšie, aby sa ochránila, musela odísť. Konkrétne útoky, bitka trvali dlhšie a dlhšie, boli masívnejšie, už to bolo hrozné. Bolo to už hrozné pol roka pred tým, ako to oznámila. Konanie obžalovaného, ako ho popísala poškodená a spoločné deti nemožno hodnotiť podľa názoru okresného súdu len ako účasť na bežných hádkach, ktoré vznikali v dôsledku ich

nezhôd. Obžalovaného a poškodenú v ich vzťahu nebolo možné považovať za rovnocenných partnerov, poškodená musela plniť pokyny obžalovaného, obžalovaný sa považoval za nadriadeného (preukázané znaleckým posudkom znalkyne PhDr. Michlerovej, výpoveďami svedka H. G. a A. B. ml.). Pokiaľ sa týka kvality spánku poškodenej, na ktorý obžalovaný poukazuje ako na rozpor zo strany poškodenej uvádzaný pred znalcom, okresný súd konštatoval, že pri psychologickom vyšetrení poškodenej PhDr. Benkovičom (str. 33 znaleckého posudku č. 88/2021) poškodená znalcovi uviedla, že spánok už teraz posledný mesiac dobrý, predtým spala zle, budila sa, mala aj desivé sny s manželom (znalecký posudok vypracovaný dňa 21.11.2021). V znaleckom posudku znaleckého ústavu poškodená uviedla, že spí veľmi málo, keď spí, bitky vidí v snoch a ako je na ňu smutný. To, že poškodená uviedla PhDr. Benkovičovi, že spánok má teraz posledný mesiac dobrý, okresný súd nepovažoval za rozpor alebo klamstvo zo strany poškodenej, aj u PhDr. Benkoviča uvádzala, že predtým spala zle, budila sa, mala desivé sny s manželom. To, že uviedla, že spánok už má teraz posledný mesiac dobrý, neznamená, že to tak musí zostať stále a že kvalita spánku sa nemohla zhoršiť. Navyac znalecký ústav mal k dispozícii celý spisový materiál, aj znalecký posudok PhDr. Benkoviča, ktorý mal preskúmať, čiže musel s ním byť podrobne oboznámený.

Okresný súd bol toho názoru, že vykonaným dokazovaním bola vina obžalovaného preukázaná. Na základe dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní, uznal okresný súd obžalovaného za vinného zo spáchania zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), ods. 3 písm. c), písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona, nakoľko okresný súd mal v konaní preukázané, že obžalovaný spôsobil svojej t. č. exmanželke - poškodenej fyzické utrpenie, ako aj psychické utrpenie tým, že ju kopal, bil - dával jej pravidelne facky do oblasti tváre, ťahal ju za vlasy, udieral ju päťami do rôznych častí tela, viackrát ju chytil za krk a škrtil ju, vyhrážal sa jej, opakovane jej vulgárne nadával a ponižoval ju, počas niektorých útokov na poškodenú zaútočil aj s nožom, prípadne po nej hádzal zariadenie domu (pohár, tanier), čo poškodená psychicky zle znášala a vo viacerých prípadoch jej po útokoch obžalovaného vznikli na tele modriny a odreniny, pričom obžalovaný tak robil opakovane, 3 až 4 krát za mesiac, v období od polovice mája 2020 do 28.09.2021, potom čo bol podmenečne prepustený z výkonu trestu odňatia slobody vo veci Okresného súdu Senica pod sp. zn. 1T/66/2018, v ktorej bol dňa 29.10.2018 vo výroku o vine a dňa 30.05.2019 vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu právoplatne odsúdený pre zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, ktorého trestného činu sa taktiež dopustil voči poškodenej.

Pokiaľ ide o osobné pomery a možnosti nápravy obžalovaného, podľa hodnotenia obžalovaného ÚVTOS a ÚVV Leopoldov zo dňa 04.11.2021, vzhľadom na jeho krátkodobosť umiestnenia vo výkone väzby nebolo možné komplexnejšie hodnotiť. Zo správy o povesti obce C. okresný súd zistil, že obžalovaný je prihlásený k trvalému pobytu v C. XXX, v rodinnom dome, ktorého je spoluvlastníkom. Správanie obžalovaného na ich úrade prejednávané nebolo. Zo správy zamestnávateľa obžalovaného A., C.. C. okresný súd zistil, že obžalovaný bol u nich zamestnaný od 01.01.2021. Predtým uňho pracoval asi rok, kedy bol vzatý do väzenia a pracovný pomer prerušili. Ako zamestnávateľ bol s jeho prácou 100%-tne spokojný, dochádzku mal tiež 100%-tnú, alkohol neužíval. Správanie, komunikácia, aj prístup k práci boli v poriadku. Auto udržiaval v poriadku a čistote. Boli vo vzťahu čisto pracovnom, čiže k ostatným skutočnostiam sa nevie vyjadriť. Podľa výpisu z Ústrednej evidencie priestupkov Ministerstva vnútra Slovenskej republiky bol obžalovaný v priestupkovom konaní riešený spolu deväťkrát, z toho osemkrát pre priestupok proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky a raz pre priestupok proti občianskemu spolunažívaniu. V odpise registra trestov má dva záznamy o odsúdení.

Pri rozhodovaní o uložení trestu a jeho výmery obžalovanému okresný súd nezistil existenciu žiadnej poľahčujúcej ani priťažujúcej okolnosti. Pri neexistencii poľahčujúcich a priťažujúcich okolností okresný súd potom vychádzal zo zákonom stanovenej trestnej sadzby vo výmere sedem až pätnásť rokov a obžalovanému uložil trest odňatia slobody v dolnej hranici takto stanovenej výmery v trvaní 7 rokov a 6 mesiacov nepodmienečne. Obžalovaného okresný súd zaradil na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, nakoľko obžalovaný bol v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin (§ 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona). Pri ukladaní trestu okresný súd prihliadol na skutočnosť, že obžalovaný bol za takýto čin voči poškodenej v minulosti právoplatne odsúdený, bol vo výkone trestu odňatia slobody pre takýto trestný čin, z ktorého bol podmenečne prepustený a ktorý vzhľadom na opätovné spáchanie naňho nemal prevýchovný vplyv, ako aj vzhľadom na skutočnosť, že znalkyňa PhDr. Zita Michlerová považuje prognózu možnej pozitívnej zmeny správania

u obžalovaného za spornú, vzhľadom na nekritickosť obžalovaného k jeho vlastnému správaniu ako aj na to, že nie je ochotný podieľať sa na zmene svojho správania. Zároveň okresný súd uviedol, že u obžalovaného nezistil dôvod na postup podľa § 39 ods. 1 Trestného zákona, teda splnenie podmienok na mimoriadne zníženie trestu. Neboli zistené žiadne výnimočné okolnosti prípadu alebo mimoriadne pomery obžalovaného (napr. vážna choroba obžalovaného, živel' viacčlennej rodiny, stav zníženej príčetnosti páchatela a pod.), teda pomery takého charakteru, z ktorých je zjavné, že trest odňatia slobody uložený v rámci zákonnej trestnej sadzby by obžalovaný pociťoval podstatne citeľnejšie ako iní páchatelia a účel trestu možno dosiahnuť aj trestom kratšieho trvania. Rovnako tak okresný súd nezistil dôvod na mimoriadne zníženie trestu podľa § 39 ods. 2, ods. 4 Trestného zákona. V danom prípade je teda úplne namieste vychádzať pri ukladaní trestu z trestnej sadzby ustanovenej Trestným zákonom. Okresný súd bol toho názoru, že trest vo výške ako bol uložený, splní svoj účel z hľadiska generálnej prevencie, represívnej úlohy trestu aj individuálnej prevencie.

K nároku o náhradu škody okresný súd uviedol, že poškodená sa s nárokom na náhradu škody pripojila k trestnému konaniu, túto však nevyčíslila. Z uvedeného dôvodu okresný súd poškodenú odkázal s jej nárokom na náhradu škody na civilný proces, nakoľko dokazovanie ohľadom výšky škody presahuje potreby trestného konania a predĺžilo by ho.

Po vyhlásení rozsudku sa prokurátorka Okresnej prokuratúry Senica (ďalej len prokurátorka) vzdala práva na podanie odvolania, no obžalovaný zahlásil odvolanie proti všetkým výrokom rozsudku.

V zákonom stanovenej lehote podala odvolanie v prospech obžalovaného sestra obžalovaného D. D., ktoré bolo doručené okresnému súdu dňa 11.10.2023. Žiadala, aby bola vymeraná výška trestu prehodnotená. Obžalovaný vždy viedol riadny život, vzorne sa staral o rodinu, manželku (aktuálne exmanželku - poškodenú a ich tri spoločné deti, G. B. (nar. XX.XX.XXXX), A. B. (nar. XX.XX.XXXX) a E. B. (nar. XX.XX.XXXX), ktorých sústavne finančne zabezpečoval. Vždy bol zamestnaný, i jeho zamestnávateľia boli s ním ako so zamestnancom spokojní, bez výhrad. Správanie obžalovaného je disciplinované, k príslušníkom Zboru väzenskej a justičnej stráže je úctivý, počas vyšetrovacej väzby nebol disciplinárne potrestaný. Vlastnoručným písomným podaním doručeným okresnému súdu 26.10.2023 obžalovaný súhlasil, aby v jeho prospech podala odvolanie jeho sestra D. D..

K odvolaniu sestry obžalovaného sa vyjadrila poškodená a uviedla, že uvedené sa nezakladá na pravde, ako súrodenci nemali nikdy dobré vzťahy, pretože obžalovaný bol matkou vydedený, pričom od novembra 2017 do októbra 2021 sa spolu stretli celkom trikrát a preto podľa nej vyjadrenie ako sa obžalovaný staral o rodinu nie sú na mieste.

Obžalovaný zahlásené odvolanie odôvodnil písomným podaním prostredníctvom náhradnej obhajkyne prom. práv. Jany Kurucovej, v ktorom namietal, že okresný súd nesprávne a v rozpore s ustanovením § 2 ods. 12 Trestného poriadku vyhodnotil produkované dôkazy a tak dospel k nesprávnym právnym záverom. Napadnutý rozsudok je nepreskúmateľný, nakoľko na jeho obranu nedal žiadnu odpoveď. Vykonané dôkazy okresný súd nevyhodnotil v súlade s § 2 ods. 12 Trestného poriadku a dospel tak k nesprávnym skutkovým a právnym záverom. Okresný súd veľmi povrchno vyhodnotil každý jeden dôkaz zvlášť, ako aj vo vzájomných súvislostiach a formuloval svoje nesprávne závery. Okresný súd nedostatočne popísal úvahy, ktorými sa spravoval pri hodnotení dôkaznej situácie, ktorá vzišla z vykonaného dokazovania, pričom si nevšímal rozpory, vyplývajúce z jednotlivých dôkazov, a s týmito rozpormi sa nevysporiadal. V odôvodnení napadnutého rozsudku sa okresný súd vôbec nezmienal o námietkach obhajoby, o rozporoch vo výpovediach, na ktoré poukazoval. Napadnutý rozsudok je síce rozsiahly, ale nereaguje na všetky zistené skutočnosti. Po formálnej stránke rozsudok nespĺňa všetky zákonom stanovené náležitosti.

V odôvodnení napadnutého rozsudku okresný súd jasne a zreteľne nevyložil, ktoré skutočnosti vo vzťahu k vine vzal za dokázané, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov.

Z vykonaného dokazovania v rámci prípravného konania bolo zrejmé, že základom pre toto trestné konanie bolo trestné oznámenie poškodenej a následne jej výpoveď v prípravnom konaní a potom po podaní obžaloby na hlavnom pojednávaní. Rozpory vo výpovediach sa nepodarilo odstrániť a upozorňoval na ne v priebehu konania i v záverečnej reči. Ani znalci sa nezaoberali skutočnosťou, že

od 16.10.2018 do 25.06.2019 (obdobie od prepustenia z väzby do nástupu do výkonu trestu), kedy s poškodenou žili v spoločnej domácnosti, bolo toto obdobie bez akýchkoľvek problémov a bez údajného týrania. Toto kludné obdobie poškodená znalcou vôbec nespomenula a hoci na to upozorňoval, okresný súd sa týmto vôbec nezaoberal, že ako je možné že vyše 8 mesiacov nebol k poškodenej agresívny, a až po podmienenom prepustení sa mal zase dopúšťať voči poškodenej trestnej činnosti. Toto nie je logické.

Upriamil pozornosť na podstatné okolnosti vyplývajúce z výpovede poškodenej zo dňa 01.10.2021, kedy podala trestné oznámenie a uvádzala, že zhruba 2 týždne dokázali fungovať normálne (hoci v období od 16.10.2018 do 25.06.2019 fungovali normálne až 8 mesiacov), po 2 týždňoch dostala viacero faciek. Na hlavnom pojednávaní ale uviedla, že netrvalo ani týždeň a zaútočil na ňu, boli facky, kopance, ťahanie za vlasy a neustále vyhrážanie od samého začiatku. Svedkami týchto bitiek boli vždy deti. Avšak toto nepotvrdila ani dcéra G. B., ktorá uviedla, že keď sa začali hádať, tak radšej išla do izby, nechcela byť pri tom, čo sa tam deje. Ďalším rozporom vo výpovedi poškodenej je, že na jednej strane poškodená tvrdila, že príčinami bitiek boli vždy situácie, kedy mu oponovala, nebola ticho a niečo mu namietala voči tomu, čo si on predstavoval a na druhej strane u znalca PhDr. Roberta Mathého, PhD. uvádzala, že jej taktika bola - nič nehovoriť, neoponovať. On sa vždy vykričal a nechal ju tak. Dňa 01.10.2021 poškodená uviedla, že mali pohlavný styk aj po rozvoде, inicioval ho manžel, v tomto smere to bolo dobrovoľné. Pred znalcom PhDr. Robertom Mathém, PhD. však už uviedla, že ich sexuálny život bol taký, aký on chcel a bolo to pre ňu len násilu.

Na hlavnom pojednávaní poškodená uviedla, že po nej hádzal predmety - pohár, tanier, stoličku, avšak svedkyňa G. B. uviedla pri svojom výsluchu v prípravnom konaní (keďže na hlavnom pojednávaní odmietla vypovedať), že keď sa obžalovaný a poškodená pohádali, že už letel nejaký pohár zo strany obžalovaného na zem. Teda veci nehádzal na poškodenú - znovu poškodená zveličovala. Poškodená taktiež 01.10.2021 uviedla, že staršie deti to videli, nikdy ale priamo medzi nich nevstúpil ani syn A. B. ml., ani dcéra G. B., lebo sa bývalého muža báli. Na hlavnom pojednávaní už poškodená uviedla, že počas útokov sa jej dcéra zastávala. Svedkyňa G. B. uviedla, že si pri hádke zastala poškodenú, vždy jej povedala, že nech ide preč, že to nemá význam. Keď vytiahol nôž, tak ho svedkyňa okríkla, že nech prestane. Taktiež svedkyňa nepotvrdila vyjadrenie poškodenej, že sa útoky stupňovali, že ju mal kopať a udierať pästami. Svedkyňa uviedla, že udieranie rukami a kopanie bolo už dávno - nie je však jasné, aké obdobie myslela, či nemyslela obdobie, za ktoré bol už odsúdený. Svedkyňa G. B. nepotvrdila ani vyjadrenie poškodenej, že mala modriny na tvári, na očiach, na krku odreniny od pästí, monokel, škrabance od ramien dole, podliatiny na stehnách. Je však zarážajúce, že svedok A. B. E., ktorý v prípravnom konaní vypovedal proti poškodenej a uviedol, že boli len hádky a neregistroval na tele poškodenej zranenia a počul vyhrážky zo strany poškodenej, ktorá sa mu vyhrážala, že skape v base, po jeho vzatí do väzby bol zverený poškodenej a diametrálne zmenil na hlavnom pojednávaní výpoveď a zrazu si presne pamätal to, čo povedala poškodená, že mal hádzať po poškodenej pohár, tanier, lampu, a že následkom bitiek mala poškodená zranenia, modriny na krku, modrinu na viečku. O týchto sa rozprával s poškodenou.

V priebežnej správe ÚPSVaR Senica zo dňa 29.11.2021 je uvedené, že A. B. ml. odmieta, že by ho obžalovaný manipuloval proti poškodenej. Na hlavnom pojednávaní, keď už býval u poškodenej od októbra 2021 zmenil svoju výpoveď a tvrdil, že predtým bol zmanipulovaný. Na vyjadrenie k rozporom vo výpovedi, ktorú urobil v prípravnom konaní a na hlavnom pojednávaní uviedol, že bol zmanipulovaný a že chcel otec, aby tak v prípravnom konaní povedal. Treba však uviesť, že po podaní trestného oznámenia bol pozbavený osobnej slobody a nemal dosah na A. B. E., ktorý býval s matkou. Nemal ako ovplyvniť správanie a vyjadrenie A. B. ml. na výsluchu v prípravnom konaní. Poškodená uvádzala 01.10.2021, že po bitke od bývalého manžela zavolala policajtov domov celkovo asi 4x a oznámila im, že ju mal zbiť. Doklad o tomto však nepredložila, ani ju polícia neposlala na vyšetrenie, hoci tvrdila, že ju mal údajne zbiť. Polícia bola u nich však trikrát a vždy mala poškodená možnosť podať trestné oznámenie, prípadne žiadať lekárske ošetrenie, alebo spísanie zápisnice, aby si nafotili zranenia ak nejaké utrpela. Toto však neurobila. Trestné oznámenie vtedy aj napriek tomu, že tam bola privolaná polícia, poškodená nepodala, dôvod neuviedla.

Nelogické zdôvodnenie jej konania sa prejavilo aj tým, že súhlasila, aby maloletý A. bol zverený otcovi. Mala možnosť sa odsťahovať už v júli 2021, avšak tak urobila až 29.09.2021. Poškodená stále tvrdila, ako jej na deťoch záleží, a že ju trápi, že deti museli byť toho všetkého svedkami, avšak na druhej

strane uvádza, že sa zo spoločnej domácnosti odsťahovala len s mladším synom a dcérou a staršieho syna nechala doma. Hoci žili po rozvoде v spoločnej domácnosti o maloletého A. sa starala menej, čo mu vadilo. Poškodená mu povedala, že keď ho má zverenieho, nech sa stará on. Z tohto jej správania vyplýva, že poškodenej bol A. B. ml. ľahostajný, čo ho samozrejme trápilo.

Okresný súd vyhodnotil dôkazy zaujato, pričom si nevšimol skutočnosti svedčiace, v jeho prospech, ako aj v jeho neprospech. Z dôkazov, ktoré svedčia v jeho neprospech treba na prvom mieste spomenúť samozrejme výpoveď poškodenej. Dôveryhodnosť a presvedčivosť tejto výpovede okresný súd vyhodnotil tak, že je dôveryhodná, hoci v nadväznosti na iné, vo veci vykonané dôkazy, jej výpoveď je spochybnená. Poškodená napriek tomu, že mala byť týraná, zdržiavala sa po celý čas s ním v spoločnej domácnosti, ani raz neodišla. Navyše v rozvodovom konaní v júni 2021 chceli byť obaja maloletí synovia v jeho osobnej starostlivosti. S poškodenou sa dohodli, že starší A. B. ml. bude u neho a mladší u poškodenej. Ak by dochádzalo k týraniu a k jeho násilnému správaniu, poškodená by nesúhlasila, aby syn A. B. ml. bol zverený do jeho osobnej starostlivosti. V rozvodovom konaní prešetrovala pomery u nich i kolízna opatrovníčka a ani táto nenamietala ich dohodu a súhlasila, aby bol A. B., ml. zverený do jeho osobnej starostlivosti. Tieto objektívne dôkazy preukazujú, že ich manželstvo nebolo harmonické, že dochádzalo medzi nimi k hádkam, avšak nie k fyzickým útokom a týraniu, keďže bol v podmienke a vedel, že ak by pokračoval v páchaní trestnej činnosti, tak by mu okresný súd premenil podmienku.

Pri pozornom preskúmaní vykonaného dokazovania, jednotlivých dôkazov a hlavne konfrontovaním skutočností, ktoré z týchto dôkazov vyplynuli našiel rozpory, ktoré odporujú prirodzenej logike, a ktoré nezapadajú do priebehu skutku resp. deja tak, ako ho popísala poškodená. Poukázal na správanie poškodenej bezprostredne po incidente zo dňa 28.09.2021, kedy mal poškodenú údajne škrtiť obidvomi rukami v stoji, táto bola i na lekárskom ošetrení u E. J. 01.10.2021, ktorý však žiadne známky násillia nezistil, na krku poškodenej neboli pozorované žiadne stopy po fyzickom násillí ani hematómy a jej krk bol palpačne nebolestivý.

Hoci v minulosti bol odsúdený pre obdobný zločin voči poškodenej, táto si zranenia, ktoré jej mal údajne spôsobiť ani nefotila, ani nevyhľadala lekárske ošetrenie, hoci tvrdila, že ju mal kopať na zemi do tela, udierať päšťou, zhodiť zo schodov. Ani sa nikomu s útokmi nezdôverila. Neexistuje žiadny objektívny dôkaz, ktorý preukazuje jeho vinu. Poškodenej nič nebránilo v tom, aby už v lete 2021 spolužitie prerušila, keďže si dcéra našla byť a mohli spolu odísť, čo však neurobila.

Výpoveď poškodenej bola spochybnená nielen jej samými výpoveďami, ale aj výpoveďou svedkyne G. B. a A. B. ml. Taktiež poškodená bola usvedčená z klamstva, keď iné hovorila pred znalcom PhDr. Benkovičom a iné pred znalcom PhDr. Mathém, PhD. (o snoch, o intímnom styku). Pred znalcom PhDr. Mathém, PhD. vypovedala účelovo, nakoľko bola už pri výsluchu znalca PhDr. Benkoviča a mala preštudovaný jeho znalecký posudok. Ako z dokazovania vyplynulo, poškodená nebola sociálne utiahnutá osoba, keďže v priebehu spolužitia s ním zostávala v piatky v robote po pracovnej dobe, posedela si s kolegami - čo potvrdila G. B. aj sama poškodená uviedla, že si vypila alkohol. Pre vyhodnotenie osoby poškodenej nemožno tieto všetky skutočnosti ponechať bez povšimnutia - hoci okresný súd sa s nimi vôbec nezaoberal - a je potrebné tak skonštatovať na základe odcitovaných skutočností vyplývajúcich z výpovedí jednotlivých svedkov, ako aj z listinných dôkazov, že množstvo tvrdení, ktoré mali byť podstatnými a uvádzanými poškodenou, sú nepravdivé, zavádzajúce, so snahou ich vynaložiť vo svoj prospech.

Čo sa týka slovných vyhrážok a nadávok, tak tieto neboli len z jeho strany na adresu poškodenej, ale rovnako aj poškodená nadávala jemu a vyhrážala sa mu, že skape v base. Spôsob správania sa poškodenej v priebehu inkriminovaného obdobia, spôsob jej komunikácie s ním počas skutku, či s políciou, ako aj spôsob jej života po skutku, výrazne revitalizujú tvrdenia poškodenej o týraní. Poškodená chodila denne do práce, spoločne nakupovali, v piatky si posedela s kolegami, podala návrh na rozvod a bola v kontakte s kolíznou opatrovníčkou a chodila na ÚPSVaR, kde však psychologické poradenstvo odmietla. Navyše poškodená mu robila prieky, vypínala mu internet, schovala mu doklady a kľúče od auta, rozdelila spoločný účet a založila nový účet. Sama potvrdila, že vybrala zo spoločného účtu peniaze a dala peniaze dcére na účet. V auguste 2021, kedy boli u nich zbierať slivky jeho matka sestra, prišla za nimi a vysypala slivky z vedra, toto zobrala a išla k autu jeho sestry, ktoré poškodila kľúčom tak, že prešla po laku. Za toto konanie bola odsúdená v priestupkovom konaní. Poškodená síce hovorí o týraní, ktoré malo trvať niečo viac ako jeden rok, avšak bez toho, aby konkretizovala

jednotlivé epizódy, či prípady jej fyzického a psychického ubližovania, ale žiadne konkrétne prejavy týrania neuvádza, teda jej opis je všeobecný, povrchný, monotónny a v dôsledku toho aj dostatočne nepresvedčivý.

Okresný súd vykonal dokazovanie, avšak nedostatočne rozviedol na základe akých dôkazov po ich jednotlivom hodnotení, ako aj v ich vzájomnej súvislosti dospel k záveru, že ho odsúdil podľa § 208 ods. 3 Trestného zákona, keďže poškodená vo svojich výpovediach diametrálne a účelovo vypovedala, doslova klamala, čo potvrdili viacerí svedkovia, preto neobstojí záver okresného súdu, že ho poškodená po celý čas usvedčovala zo spáchania trestného činu. Poškodenej účelové tvrdenia voči nemu sa inými dôkazmi nepreukázali. Výpoveď ich detí treba veľmi citlivo hodnotiť, nielen z dôvodu ich blízkeho vzťahu k poškodenej, ktorá sa v súčasnej dobe o ne stará, a teda aj významnej motivácii vypovedať tendenčne, ale aj preto, že vo výpovedi ich detí sa objavujú rozpory a nekorešponujú s výpoveďou poškodenej a inými vykonanými dôkazmi, čo nedovoľuje vnímať tieto dôkazy ako jednoznačne dôveryhodné a presvedčivé. Znalci u poškodenej zistili znaky po posttraumatickej stresovej poruche.

Kontrolný znalecký posudok vypracovaný Ústavom pre znaleckú činnosť v Psychológii a Psychiatrii, spol. ss r. o. č.42/2023 potvrdil znalecký posudok č. 88/2021 PhDr. Benkoviča, ktorý zistil u poškodenej retraumatizáciu a taktiež znalec poukázal na agresívne reakcie poškodenej na konanie obžalovaného. Znalec PhDr. Benkovič aj pri výsluchu na hlavnom pojednávaní a po doplnení znaleckého posudku zotrval na svojich záveroch, že poškodená prežívala istú mieru príkoria, avšak pravdepodobne nie v zmysle ťažkého príkoria, o čom svedčí zistenie, že poškodená má sklon podávať zažitú udalosť v zvýraznenej podobe - preexponovaný opis vlastných zážitkov s bývalým manželom. V záveroch znalca PhDr. Mathého, PhD., je uvedené, že jeho konanie však nevyvolalo u poškodenej v pravom zmysle slova chorobné príznaky, vyvolalo však istú mieru psychického utrpenia v dôsledku zaobchádzania s ňou s vyšším stupňom hrubosti, bezcitnosti a s určitou trvalosťou takéhoto konania, čo subjektívne mohla pociťovať ako istú mieru príkoria, najpravdepodobnejšie však nie ťažkého príkoria. Nejednalo sa o život ohrozujúci stav, pretože po posttraumatickej stresovej poruche musí byť konanie život ohrozujúce. Znalec PhDr. Mathé, PhD. poukázal nato, že pri rozhovore s poškodenou, táto hovorila tichšie, s primeraným tempom reči a s dostatočne diferencovaným a zrozumiteľným slovníkom. Psychologicky už bola vyšetrená v minulosti v súvislosti s analogickým skutkom.

Tomu, čo znalec pred súdom vypovedal, celkom nerozumela, avšak s tým, že konanie jej bývalého manžela u nej nevyvolalo žiadne psychické následky, nesúhlasí. Taktiež poukázal na to, že sa opakovane rozplakala, pri témach týkajúcich sa obžalovaného a na pokožke pod krkom a okolo hrudníka sa jej objavili červené škvrny. V tejto súvislosti poukázal nato, že aj táto skutočnosť v súhrne s ostatnými zisteniami k osobe poškodenej vzbudzuje práve pochybnosť o tom, že či uvádzané prejavy posttraumatického syndrómu boli u nej skutočne dané a nie len predkladané také o ktorých prejavoch mala vedomosť a vedela ich takto použiť a tieto prejavy ňou uvádzané mala z načítania týchto prejavov, ktoré sú dostupné a potom tieto znaky prezentovala ako svoje vlastné.

Posttraumatická stresová porucha sa všeobecne prejavuje ako následok zlého zaobchádzania, ktoré si vyžaduje určitú mieru trvalosti a intenzity, ktoré by pociťovala postihnutá osoba ako ťažké príkorie či fyzické alebo psychické a vzhľadom na zhrnutie všetkých vykonaných dôkazov, bol toho názoru, že u poškodenej to tak nebolo. Hoci dochádzalo medzi nimi k slovným nezhodám, boli vzájomné s nie nerovným, nepomerným spôsobom prednášané jeden voči druhému, a pokiaľ aj došlo k incidentu, za ktorý mu bola uložená pokuta, jednalo sa o jednorazové konanie, v dôsledku ktorého poškodená nebola v takom stave obáv z jeho konania, že ďalej pokračovala v spolužití s ním. Poškodenej totiž nič nebránilo po tomto obrátiť sa na políciu, čo nevedno prečo neurobila, ak údajné útoky sa stupňovali. Uvedená situácia, ktorú popisala poškodená, nebola život ohrozujúci stav, pretože pre posttraumatickú stresovú poruchu musí byť konanie život ohrozujúce a poškodená nebola vystavená takému stresu, že by sa cítila ohrozená na živote. Znaleckým zisteniam nie je teda možné a priori pripisovať väčšiu dôkaznú hodnotu než iným dôkazom. Okresný súd však znalecké zistenia, ktoré samy o sebe síce neboli spochybnené po odbornej či vecnej stránke, nehodnotil vo vzťahu k ďalším dôkazom a nekonfrontoval ich navzájom.

Posledným dôkazom, ktorý svedčí v jeho neprospech je, že bol už v minulosti právoplatne odsúdený za zločin týrania blízkej a zverenej osoby, konkrétne voči svojej manželke. Uvedené vrhá na neho veľmi zlé svetlo, keďže prehlbuje dôvodnosť podozrenia voči nemu, avšak len samotná kriminálna minulosť, nemôže byť dôkazom o jeho vine v inej trestnej veci. Dôkazy vyššie popísané samy o sebe, ale ani

vo svojom vzájomnom spojení a súvislostiach nedosahujú takú mieru presvedčivosti, aby stačili na vyslovenie jednoznačnej a nepochybnej viny. Na druhej strane stojí celý rad dôkazov, ktoré výrazne spochybňujú výpoveď poškodenej o týraní, v tom zmysle ako ho má na mysli Trestný zákon. Ich spolužitie sa dá nazvať ako disharmonické, ale určite nedosahujúce takú mieru trvalosti, sústavnosti, intenzity a závažnosti, ktoré by predstavovalo ťažké príkorie a fyzické či psychické útrapy pre poškodenú.

Neboli zabezpečené a produkované také nepochybniteľné dôkazy, ktorými by bolo možné zdokumentovať, že jeho konanie tak presahovalo /mieru trvalosti, sústavnosti, intenzity a závažnosti, ktoré by pociťovala postihnutá osoba ako ťažké príkorie a potvrdzovalo tak fyzické či psychické útrapy u poškodenej. Záver o vine môže súd prijať len na základe dôkazov, u ktorých nie sú žiadne pochybnosti a v prípade, ak tomu tak je, tieto pochybnosti bol okresný súd povinný vyložiť v prospech obžalovaného. Za dôkaznej situácie, ktorú mal k dispozícii okresný súd existoval nespočetný rad pochybností o jeho vine, poukázal na rozpory vo výpovediach, s ktorými sa okresný súd vôbec nezaoberal, tie v odôvodnení napadnutého rozsudku ani neuviedol, čím postupoval nezákonným spôsobom, a porušil Trestný zákon i Trestný poriadok. Vzhľadom na uvedené skutočnosti, keďže nebolo jednoznačne a nepochybniteľne preukázané, že došlo ku konaniu a jeho následkom tak, ako ho popisovala poškodená, teda nebolo preukázané, že sa skutok stal a je trestný činom, musí byť oslobodený spod obžaloby.

Navrhol, aby Krajský súd v Trnave (ďalej aj krajský súd) napadnutý rozsudok podľa 321 ods. 1 písm. b), písm. d), ods. 3 Trestného poriadku zrušil a podľa 322 ods. 3 Trestného poriadku rozhodol sám vo veci tak, že podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku oslobodí obžalovaného spod obžaloby.

Zahlásené odvolanie obžalovaný odôvodnil aj prostredníctvom obhajcu Mgr. Milana Sadloňa, v ktorom namietal, že okresný súd pri svojom rozhodovaní nesprávne právne posúdil konanie obžalovaného najmä v kontexte okresným súdom opisovaných situácií. Potom, čo krajský súd vrátil pôvodné rozhodnutie okresného súdu v tejto veci z dôvodu, že z vykonaného dokazovania nevyplývalo, že by bola intenzita útokov obžalovaného taká vysoká, že by spôsobili u poškodenej pocit ťažkého príkorie, bolo úlohou okresného súdu doplniť dokazovanie v tomto smere tak, aby bolo možné bez pochybností rozhodnúť, či konanie obžalovaného je možné subsumovať pod ustanovenia trestného činu týranie blízkej osoby a zverenej osoby. Okresný súd doplnil dokazovanie dodatkom k znaleckému posudku PhDr. Benkoviča. Tento potvrdil, že k ťažkému príkoriu správanie obžalovaného nevedlo, napriek tomu okresný súd nariadil vykonanie kontrolného znaleckého posudku ústavom. Zo záverov z tohto znaleckého posudku vyplývalo, že objektívne zistený psychický stav poškodenej preukazuje, že nedošlo u poškodenej k stavu ťažkého príkorie. Na druhej strane znalecký ústav pripustil, že subjektívny pocit poškodenej vo vzťahu ku konaniu obžalovaného môže byť vnímané ako ťažké príkorie. Je dôležité, že obaja znalci, ako PhDr. Benkovič, tak aj znalecký ústav v kontrolnom znaleckom posudku sa zhodli, že objektívne z vyšetrenia poškodenej nezistili, že by pociťovala následky fyzických a psychických útokov na ňu ako ťažké príkorie. Je otáznou, či môže sama poškodená vyhodnotiť hranicu medzi príkorím a ťažkým príkorím. Avšak na jej subjektívne vnímanie sa jej nikto nespýtal a k tomuto aspektu následkov konania obžalovaného sa nijako nevyjadřila.

K výsledkom dokazovania uviedol, že okresný súd nevzal do úvahy pri rozhodovaní objektívne zistenia znalcov (vrátane znaleckého ústavu v kontrolnom znaleckom posudku), ale bez akéhokoľvek dôkazu sa priklonil k názoru, že konanie obžalovaného pociťovala poškodená ako ťažké príkorie. Znalci vyzozorovali, že poškodená vzhľadom na osobnostné charakteristiky podávala prežitú udalosť v zvýraznenej podobe, čo znamená preexponovaný opis vlastných zážitkov s obžalovaným. To sa mohlo týkať najmä intenzity fyzických atakov počas stretov, pričom znalci nevyhlúčili, že k určitým útokom dochádzalo (avšak nie v takej intenzite, ako ich opisovala poškodená). Aj keď správanie obžalovaného viedlo u poškodenej k symptómom posttraumatickej stresovej poruchy, nevyvolalo však u nej chorobné príznaky psychózy. Opakované hádky spojené s fyzickými potýčkami vyvolali určitú mieru psychického utrpenia u poškodenej, čo subjektívne mohla pociťovať ako istú mieru príkorie, najpravdepodobnejšie však nie ťažkého príkorie. Keďže objektívne zistený stav psychických následkov na poškodenú spochybňuje intenzitu utrpenia poškodenej, ktorú pri tomto trestnom čine predpokladá Trestný zákon. Záver okresného súdu (na str. 39 v druhom odstavci) o tom, že vina obžalovaného bola preukázaná..., nakoľko spôsobil svojej manželke - poškodenej fyzické utrpenie, ako aj psychické utrpenie tým, že ju kopal, bil, ... ťahal ju za vlasy, udieral päťami do rôznych častí tela, chytil ju za krk a škrtil ju, opakovane jej vulgárne nadával a ponižoval ju ... K tomuto záveru dospel napriek záverom oboch znaleckých posudkov, z ktorých vyplýva, že poškodená prehánala intenzitu útokov a tiež záveru, že

objektívne nedošlo u poškodenej k stavu, keď takéto hrubé chovanie obžalovaného voči nej pociťovala ako ťažké príkorie.

Pretože z dokazovania jednoznačne vyplynulo, že poškodená nebola týraná v rozsahu predpokladanom zákonom, rozhodnutie súdu o vine obžalovaného je prekvapivé. Toto rozhodnutie je navyše aj arbitrárne, pretože okresný súd neuviedol, prečo rozhodol v rozpore so závermi znaleckých posudkov a ustálenou judikatúrou, podľa ktorej sa páchatel dopustí trestného činu týrania blízkej osoby alebo zverenej osoby len vtedy, ak intenzita útokov spôsobí u poškodenej osoby pocit ťažkého príkoria. Poškodená okrem sklonu k zveličovaniu vlastného utrpenia a pri opise konfliktov s obžalovaným mala aj motív k tomu, aby dosiahla odsúdenie obžalovaného, čo napokon uviedol aj sám obžalovaný a tento motív identifikoval aj znalec PhDr. Benkovič. Išlo o majetkové nezhody.

Okresný súd však nekvantifikoval mieru utrpenia poškodenej, pretože vzhľadom na závery znaleckých posudkov toto nebolo objektívne možné. Odvodzovať recidívu na základe predošlého odsúdenia nie je možné, a to aj z dôvodu, že znalec PhDr. Benkovič jednoznačne uviedol, že po prepustení na slobodu bolo precit'ovanie útokov poškodenou kvalitatívne podstatne odlišné, ako pred jeho prvým odsúdením. Je zrejmé, že z vykonaného dokazovania jednoznačne vyplynulo, že konanie obžalovaného nemalo intenzitu predpokladanú v Trestnom zákone a nedošlo k takým negatívnym následkom, aké v súvislosti s týmto trestným činom vyžaduje ustálená judikatúra (napr. rozhodnutie NS SR sp. zn. Tz 31/2005).

Vzhľadom k uvedenému navrhol, aby krajský súd ako súd odvolací, vec opakovane preskúmal a vyhodnotil s ohľadom na všetky dôkazy a následne aby obžalovaného podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku oslobodil spod obžaloby, pretože skutok uvedený v obžalobe nie je trestným činom.

Obžalovaný zhlásené odvolanie odôvodnil aj vlastnoručným písomným podaním, v ktorom namietal, že z vykonaného dokazovania vyplynulo, že poškodená nebola týraná v rozsahu predpokladanom zákonom. Na hlavnom pojednávaní poprel týranie poškodenej. Priznal sa k hádkam, pričom ich dôvodom boli spory o starostlivosť o deti, spoločný majetok, rodinný dom, kde spolu bývali po rozvode manželstva. Príčinami hádok bola žiarlivosť poškodenej v čase po rozvode manželstva, keď o ňu prestal mať záujem. Zle znášala, že mal súdom zvereneho staršieho syna do starostlivosti. Ona s tým pri rozvode súhlasila. Poškodená mala motív, aby dosiahla jeho odsúdenie. Zo znaleckého posudku znalca PhDr. Benkoviča vyplynulo, že hádky boli iniciované obojstranne. Skrytá agresia sa u poškodenej prejavila v prípade poškodenia motorového vozidla jeho sestry, ktoré bezdôvodne a nevyprovokovane poškriabala. Aj vulgárne nadávky boli obojstranné, čo vyplynulo z výpovedí poškodenej a svedkov. Po rozvode žili v spoločnej domácnosti a viedli intímny život. K hodnoteniu dôkazov okresným súdom poukázal na závery znaleckého posudku č. 88/2021 znalca PhDr. Benkoviča a znalca PhDr. Mathého, PhD. č. 42/2023, z ktorých vyplynulo, že v prípade týrania sú odborné očakávania také, že osoba vystavená utrpeniu alebo príkoriu zásadným spôsobom zmení kvalitu jej života, nastanú u nej také zmeny v psychike, ktoré zmenia realizáciu úloh v živote, zmenia jej akcieschopnosť a podobne. Zo znaleckého dokazovania vyplynulo, že u poškodenej k takýmto zmenám neprišlo a nemožno tvrdiť, že by na nej bolo páchané ťažké príkorie. Poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR pod sp. zn. Tz31/2005. K týraniu poškodenej nedošlo pretože v zmysle uvedenej judikatúry poškodená to nepociťovala ako ťažké príkorie.

Poškodená sa k odvolaniu obžalovaného vyjadrila vlastnoručným písomným podaním v ktorom uviedla, že v odôvodnení odvolania obžalovaného sú všetky popísané veci prekrútené a nepravdivé. Veľmi ťažko sa jej rozpráva o tom ako sa k nej obžalovaný správal. Nemala v pláne podávať trestné oznámenie, a preto si žiadne dôkazy nerobila. Zo strachu a bezmocnosti, ktorú pociťovala, znášala jeho ponižovania, urážanie, vyhrážanie, fyzické a psychické utrpenie. Nezveličovala a nest'ážovala sa. Mrzí ju, že bola tak dlho ticho. Veľakrát ho upozorňovala, že ak neprestane podá trestné oznámenie. Zo strachu to nemohla ani urobiť, pretože obžalovaný jej stále pripomínal, čo jej urobí, ak to spraví. Ohľadom zverenia do osobnej starostlivosti jej syna obžalovanému nesúhlasila, avšak ustúpila. C. A. B. ml. bol na strane obžalovaného, pretože mal z neho strach. Vedel čoho všetkého je obžalovaný schopný. Voči nej bol syn A. B. ml. vulgárny a agresívny, z čoho mal obžalovaný radosť. Nikdy neovplyvňovala svoje deti, čo majú povedať. Pre deti je to všetko veľmi ťažké. Dcéra G. nevy povedala na hlavnom pojednávaní, pretože sa jej o tom všetkom veľmi ťažko hovorí. Deti nechcú, aby sa obžalovaný vôbec spomínal a ona to rešpektuje. Iba najmladší syn E. B., ktorý mal 11 rokov, z toho všetkého nemá taký rozum a občas sa opýta: „prečo bol tatko taký zlý?“ a že „či keď ho pustia či už bude dobrý?“ Je si istá, že tak ako bol obžalovaný pozbavený rodičovských práv tak deťom bude lepšie, keď s ním už nikdy neprídu do

kontakto. Všetky deti majú doteraz psychické problémy. Najmladší syn E. chodí k psychiatričke už dva roky a užíva aj lieky. Jeho správanie je dlhodobé problémové. Nerešpektuje učiteľov, je agresívny voči spolužiakom, ničí školský majetok, šikanuje deti. Rany po fyzických útokoch sa zahojili, ale rany na duši zostali. Jej psychické problémy pretrvávajú aj naďalej, pristúpila po návšteve psychiatričky na užívanie liekov, s tým, že bude chodiť aj na terapie, ktoré by jej mali pomôcť. Ťažké príkorie pociťovali určite aj deti, pretože videla tú beznádej a ich trápenie. Neľutuje svoje rozhodnutie, že podala na obžalovaného trestné oznámenie.

Na vyjadrenie poškodenej reagoval obžalovaný svojim podaním a uviedol, že poškodená koná v túžbe po pomste aj za cenu, že si môže privodiť trestné oznámenie podľa § 345 a 346 Trestného zákona, koná zo zlosti, keď sa nevie vyrovnáť s určitými vecami. Jej správanie po menšom požití alkoholu jej bude málo kto tolerovať, pretože je človek, ktorý sa nedokáže prispôbiť a keď musí, vnútorne trpí, čo potvrdzuje aj znalecký posudok. Chodili spolu na výlety s deťmi, spávali v jednej spálni, v jednej posteli a viedli intímny život, aj spolu nakupovali. Upozornil, že poškodená bola uznaná vinnou za spáchanie priestupku a bola jej uložená pokuta 50 eur. Poškodená klame keď uvádza, že deti majú psychické problémy. Bol presvedčený, že keby u poškodenej boli psychické problémy, tak odborníka už dávno navštívi. K vyjadreniu priložil zápisnici o pojednávaní na Okresnom súde Senica, sp. zn. 3P/8/2021 a lekársku správu E. K. E. o maloletom E. B..

Odvolací súd vo veci vykonal verejné zasadnutie, na ktoré sa dostavila prokurátorka krajskej prokuratúry, obžalovaný a obhajkyňa obžalovaného. Verejné zasadnutie sa konalo v neprítomnosti odvolateľky - sestry obžalovaného D. D. a poškodenej, ktoré o termíne verejného zasadnutia boli včas upovedomené. Prokurátorka krajskej prokuratúry na verejnom zasadnutí navrhla krajskému súdu odvolanie obžalovaného ako nedôvodné podľa § 319 Trestného poriadku zamietnuť. Obhajkyňa obžalovaného zotrvala na dôvodoch podaného odvolania, zároveň dodala, že poškodená nebola ani v jednom prípade u lekára, hoci podľa tvrdení znalcov, ak by útoky boli v takom rozsahu ako to tvrdila, vyžadovali by si lekárske ošetrenie. Iba po poslednom tvrdenom útoku poškodenú poslala polícia k lekárovi, avšak z lekárskej správy E. J. vyplýva, že nemala žiadne známky útoku. Obaja znalci sa zhodli v tom, že poškodená mohla prežívať určité príkorie, avšak nie v zmysle ťažkého príkororia. Znalec MUDr. Benkovič doplnil, že ak by spolužitie trvalo dlhšie, tak by ťažké príkorie mohla pociťovať, na druhej strane v kontrolno-znaleckom posudku znalec uviedol, že poškodená subjektívne mohla pociťovať konanie obžalovaného ako ťažké príkorie, pritom však zo znaleckého posudku vyplýva, že poškodená podávala zažitú udalosť vo zvýraznenej forme, preexponovane, teda mohla pociťovať, že príkorie je väčšie, než vôbec bolo. Znalecké posudky slúžia súdu iba ako jeden z dôkazov a je vlastne na súde posúdiť, či u poškodenej išlo o prežívanie príkororia v zmysle ťažkého príkororia, alebo nie. Poukázala na stranu 36 znaleckého posudku MUDr. Mathého, kde sa uvádza, že posúdenie prítomnosti psychologicky chápaného syndrómu týranej osoby sa posudzuje podľa kritérií minimalizácia následkov konania, pritom ďalej aj uvádza, že k takémuto niečomu neprišlo, pretože poškodená oznámila obžalovaného, pokiaľ ide o sebaobviňovanie, uvádzala len to, že ju mrzí, že trestné oznámenie nedala skôr. U poškodenej nemôže ísť o zníženú akcieschopnosť preto, lebo v období, v ktorom sa mal uskutočniť trestný čin, jednak aktívne odporovala, resp. hádala sa s obžalovaným, pričom používala vulgárne výrazy, podala návrh na rozvod, trikrát volala políciu, poškodila sestre obžalovaného auto. Takisto nemôže ísť o tzv. naučenú bezmocnosť, pretože už v rámci trestného konania a nakoniec i z jej každého vyjadrenia k odvolaniu je vidieť, že aktívne vystupuje v trestnom konaní. Jedine o čom možno hovoriť, je prítomnosť posttraumatickej poruchy, aj to len do určitej miery, E. D. hovoril o retraumatizácii, čo mohlo byť spôsobené i predchádzajúcim trestným odsúdením. Podľa týchto kritérií podľa jej názoru nemožno hovoriť o tom, že by poškodená bola týraná, čiže prežívala by ťažké príkorie, ktoré by jej mal spôsobiť obžalovaný. Žiadala tak, aby bol napadnutý rozsudok zrušený a obžalovaný bol spod obžaloby oslobodený. Obžalovaný uviedol, že skutok nespáchal.

Podľa § 315 Trestného poriadku, o odvolaní proti rozsudku okresného súdu rozhoduje krajský súd. O odvolaní proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu rozhoduje najvyšší súd.

Podľa § 316 ods. 1 Trestného poriadku, odvolací súd zamietne odvolanie, ak bolo podané oneskorene, osobou neoprávnenou alebo osobou, ktorá sa odvolania výslovne vzdala alebo znovu podala odvolanie, ktoré v tej istej veci už predtým výslovne vzala späť alebo bolo podané proti výroku, proti ktorému nie je prípustné.

Podľa § 316 ods. 3 Trestného poriadku, odvolací súd zruší napadnutý rozsudok a vec vráti súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, ak zistí, že

- a) súd rozhodol v nezákonnom zložení,
- b) obžalovaný nemal obhajcu, hoci išlo o prípad povinnej obhajoby, alebo
- c) hlavné pojednávanie bolo vykonané v neprítomnosti obžalovaného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku, ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací, na základe riadne a včas podaných odvolaní na to oprávnenými osobami - obžalovaným a sestrou obžalovaného D. D., voči výrokom, voči ktorým tieto subjekty odvolanie podať mohli, preskúmal postupom podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a zistil, že odvolania obžalovaného i jeho sestry D. D. sú nedôvodné.

K výroku o vine a konaniu, ktoré mu predchádzalo

Zo spisového materiálu krajský súd zistil, že rozsudkom okresného súdu zo dňa 17.10.2022, č. k 1T/12/2022-758 bol obžalovaný uznaný za vinného zo zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), ods. 3 písm. c), písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona, na skutkovom základe v ňom uvedenom. Proti tomuto rozsudku podali odvolania obžalovaný voči výroku o vine aj treste a aj jeho sestra D. D..

Krajský súd uznesením zo dňa 26.01.2023, č. k. 6To/169/2022 - 867 podľa § 321 ods. 1 písm. b), písm. c) Trestného poriadku napadnutý rozsudok zrušil v celom rozsahu a podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vec vrátil okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. Krajský súd totiž dospel k záveru, že znalecký posudok bol neúplný a tieto nedostatky znaleckého posudku neboli odstránené ani na hlavnom pojednávaní, bolo na mieste, aby po vrátení veci postupoval okresný súd podľa § 146 Trestného poriadku a požiadal znalca o doplnenie znaleckého posudku, a pokiaľ by ani to nevedlo k odstráneniu pochybností alebo nejasností znaleckého posudku alebo k úplnosti znaleckého posudku, bolo treba pribrať do konania iného znalca, resp. znalecký ústav. Až na základe takto zisteného skutkového stavu mohol objektívne konajúci okresný súd rozhodnúť, či obžalovaný po subjektívnej ako aj objektívnej stránke naplnil skutkovú podstatu zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), ods. 3 písm. c), písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona.

Okresný súd postupoval v súlade s pokynom krajského súdu, keď doplnil dokazovanie výsluchom znalca PhDr. Benkoviča, ktorý sa odvolal na doplnenie znaleckého posudku č. 40/2023, a preto okresný súd podľa § 268 ods. 2 Trestného poriadku toto doplnenie znaleckého posudku prečítal. Následne bolo doplnené dokazovanie aj výsluchom znalca PhDr. Mathém, PhD., ktorý odkázal na znalecký posudok pod č. 42/2023, ktorý bol tiež na hlavnom pojednávaní prečítaný podľa § 268 ods. 2 Trestného poriadku.

Pokiaľ ide o konanie, ktoré predchádzalo výroku o vine, odvolatelia mu v odvolaniach konkrétne procesné pochybenia nevytýkali a krajský súd vlastným prieskumom nezistil také chyby, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Odvolací súd konštatuje, že okresný súd pri dodržaní procesného postupu správne zistil skutkový stav veci, vykonal úplné dokazovanie a dôsledne prebral všetky dôkazy dokumentované v prípravnom konaní, takže z hľadiska dodržania zásad obsiahnutých v ustanovení § 2 ods. 10 Trestného poriadku treba konštatovať, že neexistuje žiaden relevantný dôkaz, ktorý by nebol v napadnutom konaní vykonaný. Následne súd I. stupňa všetky zákonne vykonané dôkazy v intenciách § 2 ods. 12 Trestného

poriadku správne vyhodnotil jednotlivito i v celom ich súhrne a tak dospel k úplným a správnym skutkovým záverom.

Okresný súd pritom v odôvodnení svojho rozhodnutia v súlade s požiadavkami obsiahnutými v ustanovení § 168 ods. 1 Trestného poriadku podrobne a jasne vyložil, ktoré skutočnosti vzal za preukázané a o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel, existenciu ktorých skutočností pokladal so zreteľom na výsledky dokazovania za vylúčené alebo pochybné, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení dôkazov a tiež sa vyrovnal s obhajobou obžalovaného.

Ani odvolací súd nemá pochybnosti o tom, že obžalovaný spáchal skutok v rozsahu skutkových zistení napadnutého rozsudku súdu I. stupňa. Z tohto dôvodu si skutkové závery súdu I. stupňa osvojuje, a keďže sa s nimi stotožňuje, v celom rozsahu na ne ako na správne aj odkazuje.

Krajský súd k obrane obžalovaného uvádza, že okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku na str. 36 uviedol, na základe ktorých dôkazov ustálil vinu obžalovaného. Išlo o výpoveď poškodenej, svedkov G. B., A. B. ml. Okrem toho bola vina obžalovaného podporne preukázaná aj výpoveďami svedkov E. G. a H. G., E. a znaleckým posudkom znalkyne z odboru psychológia PhDr. Michlerovej a znaleckým posudkom Ústavu pre znaleckú činnosť v Psychológii a psychiatrii, spol. s r. o. č. 42/2023. Vykonané dôkazy okresný súd vyhodnotil jednotlivito i v ich súhrne v kontexte iných dôkazov, pričom tieto úvahy v dostatočnej miere v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol.

Z vykonaného dokazovania bez pochybností vyplynulo, že obžalovaný sa dopustil voči poškodenej zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), ods. 3 písm. c), písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona.

Objektívna stránka tohto trestného činu spočíva v špecifických útokoch identifikovaných v odseku 1 písm. a) na blízku osobu, ktorou bola v tomto prípade manželka, neskôr po rozvode už teda jeho ex – manželka (od 03.06.2021) poškodená, ktorých následkom je spôsobenie fyzického alebo psychického utrpenia poškodenej (možná je aj kombinácia fyzického a psychického utrpenia ako následkov takýchto útokov). Priamo obžalovaného z tohto konania usvedčujú výpovede poškodenej, svedkyne G. B., A. B. ml. Svedkami vulgárneho nadávania poškodenej boli aj E. G. a H. G.. Poranenia na poškodenej videla jej kolegyňa z práce C. E.. Z vykonaného dokazovania bez pochybností vyplynulo, že obžalovaný potom, čo bol prepustený z výkonu trestu odňatia slobody a vrátil sa bývať k poškodenej, jej spôsoboval fyzické a psychické utrpenie tým, že po predchádzajúcich hádkach, ktoré vyvolal, poškodenú napádal fyzicky, dával jej facky, ťahal ju za vlasy, kopal, udieral ju päšťami, vulgárne jej nadával a ponižoval ju, opakovane sa jej vyhrážal. Obžalovaný sa vo svojej výpovedi sám priznáva, že ku konfliktom v podobe hádok dochádzalo, aj že jej vulgárne nadával.

Na naplnenie objektívnej stránky skutkovej podstaty tohto trestného činu však nepostačovalo iba samotné preukázanie existencie útoku na poškodenú spôsobom uvedeným v odseku 1 písm. a). Ďalším zákonným znakom objektívnej stránky skutkovej podstaty je preukázanie následku takéhoto útoku na poškodenej osobe v podobe spôsobenia fyzického utrpenia alebo psychického utrpenia.

To, že poškodenej obžalovaný svojim správaním spôsoboval fyzické a psychické utrpenie bolo preukázané závermi znaleckého posudku Ústavu pre znaleckú činnosť v Psychológii a psychiatrii, spol. s r.o. č. 42/2023, ku ktorému bol na hlavnom pojednávaní vypočutý znalec PhDr. Mathé, PhD., z ktorých vyplynulo, že poškodená má príznaky syndrómu týranej osoby, vrátane symptómov posttraumatickej stresovej poruchy, ktoré možno dať z psychologického hľadiska do súvisu so správaním obžalovaného voči nej. Vyvolalo to u nej istú mieru psychického utrpenia v dôsledku zaobchádzania s ňou s vyšším stupňom hrubosti, bezcitnosti a s určitou trvalosťou takéhoto konania, čo subjektívne mohla pociťovať ako istú mieru príkoria. Vzhľadom na jej osobnostné charakteristiky zo psychologického hľadiska prichádza do úvahy, že uvedené prežívala ako ťažké príkorie, a preto znalecký ústav nevylúčil možnosť, že by poškodená konanie obžalovaného mohla prežívať ako ťažké príkorie, čo dokonca považoval aj za možné. Vzhľadom na uvedené skutočnosti aj krajský súd rovnako ako okresný súd ustálil, že konanie obžalovaného, ktoré trvalo po dlhší čas, spôsobovalo fyzické, ako aj psychické utrpenie poškodenej, následkom ktorého sa u nej objektívne prejavili v znakoch, ktoré sú charakteristické pre týrané osoby.

Ďalej krajský súd uvádza, že podstatná časť odvolacích námietok obžalovaného spočívala, v kritike spôsobu, akým okresný súd vyhodnotil vykonané dôkazy, najmä ako vyhodnotil rozpory vo výpovedi poškodenej, vierohodnosť výpovede A. B. ml. a závery znaleckého posudku Ústavu pre znaleckú činnosť v Psychológii a psychiatrii, spol. s r. o. č. 42/2023. V odvolaní následne obžalovaný polemizoval s odôvodnením napadnutého rozsudku a presadzoval vlastnú verziu (že poškodená jeho konanie nepociťovala ako ťažké príkorie, že si to celé vymyslela, že jeho konanie zveličovala), ktorá verzia je založená na inom, pre neho priaznivejšom hodnotení vykonaných dôkazov (vyhodnotenie svedeckých výpovedí a znaleckého posudku v jeho prospech).

Ku kritike obžalovaného ohľadne spôsobu, akým okresný súd hodnotil vykonané dôkazy, je potrebné vo všeobecnosti uviesť, že v trestnom konaní platia zákonom stanovené pravidlá pre zisťovanie skutkového stavu vecí a pre hodnotenie dôkazov. Podľa nich je potrebné zisťovať skutkový stav vecí v rozsahu nevyhnutnom pre rozhodnutie. Trestný poriadok nestanovuje žiadne pravidlá, pokiaľ ide o mieru dôkazov potrebných na preukázanie určitej skutočnosti, ani váhu jednotlivých dôkazov. Inak povedané, Trestný poriadok neupravuje otázku minimálneho množstva a kvality dôkazov potrebných na preukázanie viny obžalovaného. Platí zásada voľného hodnotenia dôkazov, podľa ktorej orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán. V súvislosti s hodnotením dôkazov platí aj druhé pravidlo, podľa ktorého ak okresný súd postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku, teda že ich hodnotil na základe vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne a dospel k logicky odôvodneným skutkovým zisteniam, krajský súd nemôže napadnutý rozsudok zrušiť len preto, že by sám na základe svojho presvedčenia hodnotil tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom. V takom prípade totiž nie je možné napadnutému rozsudku vytknúť žiadnu vadu v zmysle uvedeného ustanovenia (porovnaj R 53/1992). Krajský súd tiež opakovane vo svojich rozhodnutiach prizvukuje, že právo na spravodlivý proces neznamena právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami, predstavami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov. Rovnako súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov, lebo proces dokazovania (a to nie len z hľadiska hodnotenia obsahu jednotlivých dôkazov, ale aj z hľadiska rozsahu dokazovania) je ovládaný zásadou voľného hodnotenia, kedy po vykonaní logických úsudkov v kontexte všetkých vo veci vykonaných dôkazov dochádza k vydaniu meritórneho rozhodnutia. Zákon pritom neurčuje a ani nemôže určiť konkrétne pravidlá, podľa ktorých by sa malo vychádzať v konkrétnom prípade pri určení rozsahu dokazovania alebo pri hodnotení obsahu dôkazov, prípadne ich vzájomnej súvislosti. Jediným všeobecným pravidlom určujúcim rozsah dokazovania je zásada vyjadrená v ustanovení § 2 ods. 10 Trestného poriadku, podľa ktorej orgány postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav vecí, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 25.08.2015, sp. zn. 4Tdo/36/2015).

K obrane obžalovaného týkajúcej sa rozporov vo výpovedi poškodenej, krajský súd uvádza, že k tomu sa už vyjadril okresný súd v napadnutom rozsudku, teda nie je pravdou, žeby tieto skutočnosti tvrdené obžalovaným okresný súd odignoroval. Čo sa týka výpovede svedkyne C. E., táto nebola priamym svedkom útokov obžalovaného na poškodenú, táto svedkyňa bola kolegyňou poškodenej, avšak videla poranenia poškodenej, a preto bola vina obžalovaného opretá aj o jej výpoveď. Zo znaleckého posudku Ústavu pre znaleckú činnosť v Psychológii a psychiatrii, spol. s r. o. č. 42/2023 vyplynulo, že poškodená vie správne vnímať a reprodukovat' prežitú udalosť, neboli tu identifikované také závery, žeby si vo vzťahu k obžalovanému jeho konanie vymýšľala. Ohľadne rozporov vo výpovedi poškodenej vo vzťahu k jej tvrdeniam o jej zlom spánku a desivých snoch pred znalcami, v ktorých obžalovaný opäť videl nejaké podstatné rozpory sa už náležite vyjadril okresný súd na str. 39 napadnutého rozsudku, pričom krajský súd nebude tieto závery opakovať len z dôvodu, že sa obžalovaný s nimi nestotožňuje.

Obžalovaný ďalej namietal, že okresný súd sa nezaoberal jeho spolužitím s poškodenou v období od 16.10.2018 do 25.06.2019. Krajský súd v tomto smere konštatuje, že obžalovaným uvedené obdobie nie je predmetom tohto trestného konania, nakoľko skutok, ktorý sa obžalovanému kladie za vinu má svoj začiatok v polovici mesiaca máj 2020, a preto nie je potrebné, aby sa týmto obdobím zaoberal.

Obžalovaný tiež v odôvodnení odvolania upriamoval pozornosť na to, že poškodená klamala, keď v trestnom oznámení uviedla, že po jeho podmienenom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody spolu 2 týždne fungovali normálne a na hlavnom pojednávaní uviedla, že to netrvalo ani týždeň, pričom opomenula, že od 16.10.2018 do 25.06.2019 fungovali normálne 8 mesiacov. Uvedené skutočnosti krajský súd nepovažoval za rozpory vo výpovedi poškodenej, vzhľadom na uplynutý čas od začatia páchania trestnej činnosti, nakoľko uvedené skutočnosti nič nemenia na tom, že k trestnej činnosti začalo dochádzať počas mesiaca máj 2020 a obžalovaným uvádzané obdobie 8 mesiacov nespadá do predmetného skutku ako už vyššie uviedol krajský súd. Sám obžalovaný na hlavnom pojednávaní uviedol, že bol prepustený z výkonu trestu v apríli 2020, a to 28.04.2020 alebo 29.04.2020 a poškodená tvrdila, že jeho správanie začalo týždeň alebo dva po jeho prepustení, teda v polovici mája 2020, teda aj v tomto smere poškodená vypovedala konzistentne. Rozporom vo výpovedi nie je ani to, že poškodená uvádzala, že príčinami bitiek boli situácie, kedy mu oponovala a pred znalcom uviedla, že jej taktika bola nehovoriť nič a neoponovať, nakoľko obžalovaný časti jej výpovedí vytrháva z celkového kontextu a snaží sa navodiť dojem nevierohodnosti poškodenej, pričom krajský súd tu konštatuje, že išlo o dve rozličné tvrdenia vzťahujúce sa k dvom rozličným situáciám, ktoré nemožno spájať do jednej. Príčina bitiek bolo podľa poškodenej niečo, kde ona oponovala obžalovanému, pričom tvrdenia pred znalcom sa týkali toho, čo urobila na svoju obranu, a to bolo to, že nič nehovorila a snažila sa odísť (už v čase prebiehajúceho konfliktu).

Svedkyňa G. B. vo svojej výpovedi v prípravnom konaní uviedla, že bola pri istých situáciách uvedených vo vznesení obvinenia prítomná ako svedok. Z výpovede tejto svedkyne vyplýva, že si poškodenú zastávala, a preto námietky obžalovaného o tom, že si poškodená na hlavnom pojednávaní vymyslela, že sa jej svedkyňa G. B. zastala pred obžalovaným, boli touto výpoveďou vyvrátené. Svedkyňa G. B. bola prítomná dokonca pri tom, keď poškodená dostala facky, alebo na ňu obžalovaný vytiahol nôž.

K zmene výpovede A. B. ml. sa taktiež podrobne vyjadril už okresný súd v napadnutom rozsudku, pričom podrobne rozviedol z akého dôvodu uveril jeho neskoršej výpovedi, a preto aj v tomto smere krajský súd odkazuje na vyčerpávajúce odvodnenie k obrane obžalovaného bez potreby ho opakovať. Z vykonaného dokazovania mal krajský súd preukázané, že to bol práve obžalovaný, ktorý sa ešte aj počas výkonu väzby snažil prostredníctvom telefonického kontaktu manipulovať s A. B. ml., keď dňa 01.07.2022 volal na telefónne číslo poškodenej, ktorá mala odkázať svedkovi A. B. E., že pre jeho dobro by bolo vhodné, aby povedal tak ako vypovedal v prvotnej výpovedi.

Námietky obžalovaného o tom, komu boli zverené maloleté deti do starostlivosti, s kým chceli bývať, ako si podelili starostlivosť o nich s poškodenou, nemajú z pohľadu krajského súdu žiadnu relevanciu pre zistenie skutkového stavu veci, a preto bol krajský súd toho názoru, že na takéto argumenty nie je potrebné odpovedať, nakoľko nemajú priamy súvis so skutkom. Obžalovaný sám uviedol, že tým chcel len poukázať na ľahostajnosť poškodenej k deťom.

Námietka obžalovaného, že o zraneniach poškodenej neexistujú žiadne lekárske záznamy ešte neznemená, že k fyzickým atakom zo strany obžalovaného k poškodenej nedochádzalo, keďže uvedené bolo preukázané svedeckými výpoveďami G. B. a A. B. ml.

Námietka týkajúca sa toho, že okresný súd obžalovaného uznal za vinného aj v dôsledku, že už bol v minulosti za taký trestný čin právoplatne odsúdený je nedôvodná, nakoľko okresný súd vinu obžalovaného neodôvodnil jeho predchádzajúcim odsúdením. Predchádzajúce odsúdenie zohľadnil správne pri právnej kvalifikácii zisteného skutku.

Na záver krajský súd poukazuje na judikatúru Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva, že v odôvodnení rozhodnutia všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené obžalovaným, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných procesnými stranami konania.

K výroku o treste

Pri úvahách o druhu a výmere trestu postupuje každý súd v zmysle zásad a kritérií rozhodných pre ukladanie trestov uvedených v ust. § 34 ods. 1, ods. 3 Trestného zákona, podľa ktorých trest má

zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov, trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou. Trest má postihovať iba páchatela, tak aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby.

Trest ako taký je právnym následkom trestného činu a preto musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu (zásada proporcionálnosti trestu). Úmernosť trestu okrem iného určujú aj pohnútka páchatela a možnosti jeho nápravy. Úsudok o možnosti nápravy páchatela si súd vytvára z veľkej časti už na základe hodnotenia povahy a závažnosti spáchaného trestného činu (t.j. či ide o prečin, zločin, obzvlášť závažný zločin) pri náležitom zhodnotení osoby páchatela. Záver súdu o možnosti nápravy páchatela musí byť vždy v plnom súlade s ochranou, ktorú súd uloženým trestom poskytuje záujmom spoločnosti, štátu a členom spoločnosti pred útokmi páchatelov trestných činov a výchovným pôsobením na ostatných členov spoločnosti.

Trest je aj jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona, čím je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon, t.j. na ochranu spoločnosti a na výchovu páchatela a ostatných občanov. Ochrana spoločnosti sa uskutočňuje dvoma prvkami, jednak prvkom donútenia (represia), ale tiež prvkom výchovy. Oba prvky sa uplatňujú zásadne súčasne v každom treste, pričom treba mať na zreteli dôležitosť vzájomného pomeru medzi trestnou represiou a prevenciou. Trestný zákon vychádza z myšlienky, že základným účelom a cieľom trestu je ochrana spoločnosti pred trestnými činmi a pred ich páchatelmi.

Individuálna prevencia spočíva vo vytvorení podmienok na výchovu odsúdeného k tomu, aby viedol riadny život. Generálna prevencia má zabezpečiť nielen odradenie ostatných potenciálnych páchatelov od páchania trestných činov, ale i utvrdenie pocitu právnej istoty a spravodlivosti u ostatných členov spoločnosti. Spravodlivé a včasné uloženie trestu dáva ostatným členom spoločnosti najavo, že konanie, za ktoré bol uložený trest, je protiprávne a nežiaduce, varuje ich pred páchaním trestnej činnosti a posilňuje pocit právnej istoty a právneho štátu. Trestný zákon vychádza z jednoty individuálnej a generálnej prevencie, pričom obe tieto zložky sa navzájom dopĺňajú a podmieňujú. Disproporcia medzi jednotlivými druhmi prevencie v zásade vedie k nedostatočnému výchovnému pôsobeniu trestu, tak na páchatela trestného činu, ako i na ostatných členov spoločnosti. Trest samozrejme musí vyjadrovať aj morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou. Inak povedané musí vyjadrovať spoločenské odsúdenie, negatívne ohodnotenie páchatela a jeho činu, tak právne, ako aj etické.

Pri ukladaní trestu musí súd obligatórne prihliadnúť podľa § 38 ods. 2 Trestného zákona na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich okolností a priťažujúcich okolností. Zároveň pri určovaní druhu a výmery trestu musí súd v súlade s ust. § 34 ods. 4 Trestného zákona prihliadnúť na spôsob spáchania trestného činu a jeho následok, zavinenie, pohnútka, priťažujúce a poľahčujúce okolnosti, ako aj na osobu páchatela, jeho pomery a možnosti jeho nápravy. Podľa § 34 ods. 5 Trestného zákona pri určovaní druhu trestu a jeho výmery prihliadne súd u spolupáchatelov aj na to, ako mierou konanie každého z nich prispelo k spáchaniu trestného činu.

Po preskúmaní spisového materiálu odvolací súd dospel k záveru, že okresný súd vykonal na hlavnom pojednávaní dostatočné dokazovanie ohľadom výroku o treste, správne vyhodnotil osobu obžalovaného a ďalšie skutočnosti potrebné pre uloženie spravodlivého trestu.

Okresný súd správne u obžalovaného nezistil existenciu poľahčujúcej okolnosti ani priťažujúcej okolnosti, a preto pri ukladaní trestu vychádzal zo zákonom stanovenej trestnej sadzby od 7 rokov do 15 rokov. Obžalovanému bol s ohľadom na všetky skutočnosti aj podľa názoru krajského súdu uložený primeraný a zákonný trest odňatia slobody pri dolnej hranici trestnej sadzby vo výmere 7 rokov a 6 mesiacov.

Správne okresný súd postupoval aj keď odsúdeného zaradil podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, nakoľko obžalovaný bol v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin.

K nároku na náhradu škody krajský súd konštatuje, že v súlade s § 288 ods. 1 Trestného poriadku okresný súd poškodenú s jej nárokom na náhradu škody, ktorým sa pripojila k trestnému konaniu, odkázal na civilný proces, nakoľko dokazovanie ohľadom výšky škody presahuje potreby trestného konania a predĺžilo by ho.

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti krajský súd odvolanie obžalovaného a sestry obžalovaného D. D. podľa § 319 Trestného poriadku ako nedôvodné zamietol.

Toto uznesenie bolo prijaté jednomyseľne (§ 163 ods. 4, § 180 Trestného poriadku).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.